

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa T. K., A. S., E. Z. i K. W.
przeciwko Szpitalowi Wojewódzkiemu w T.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 lipca 2025 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 18 października 2024 r., sygn. akt IV Pa 16/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 18 października 2024 r. oddalił apelację wniesioną przez pozwaną Szpital Wojewódzki w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 7 lutego 2024 r. zasądającego od strony pozwanej Szpitala Wojewódzkiego w T. na rzecz powódek: T. K., A. S., E. Z. i K. W. wskazane w wyroku kwoty wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej pozwaną – Szpital Wojewódzki w T., zaskarżył w całości prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie. W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia prawa przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1) art. 43 ust. 1 – 3 k.p. w związku z art. 3 ust. 1 i 4 oraz treścią załącznika do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 2139) w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 28 czerwca 2022 r. w powiązaniu z art. 3 ust. 1 i 4 oraz treścią załącznika do tej ustawy w brzmieniu obowiązującym od dnia 29 czerwca 2022 r. przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że zakwalifikowanie powódek w lipcu i sierpniu 2021 r. do grupy 7 obowiązującego wówczas załącznika do ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych wywoływało w zakresie ustalenia treści ich stosunków pracy taki skutek, że powodowało samoczynnie przyporządkowanie powódek do grupy 2 załącznika do ustawy, a przyporządkowanie to stało się jednym z elementów stosunku pracy powódek, którego zmiana wymagała dokonania wypowiedzenia lub porozumienia zmieniającego warunki pracy;

2) art. 78 § 1 oraz art. 18^{3c} k.p. przez ich błędne niezastosowanie w sprawie, co było skutkiem pominięcia, że wszystkie powódki zatrudnione były w pozwanym Szpitalu jako pielęgniarki operacyjne (instrumentariuszki) w Bloku Operacyjnym, a ich praca nie różniła się niczym od pracy innych pielęgniarek wykonujących identyczną pracę i nielegitymujących się tytułem zawodowym magistra pielęgniarstwa i specjalizacją, rolujących się z powódkami na tych stanowiskach w ramach pracy zmianowej, a także nieuwzględnienia, że pielęgniarki instrumentariuszki wykonujące identyczną pracę u tego samego pracodawcy mogą uzyskiwać wynagrodzenie, którego różnica (przy uwzględnieniu dodatków do wynagrodzenia zasadniczego) będzie kształtować się na poziomie kilku tysięcy złotych, co łącznie będzie urągało podstawowej zasadzie prawa pracy, a mianowicie tej, że za tę samą pracę należy się takie samo lub przynajmniej podobne wynagrodzenie.

W świetle powyższych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Tarnowie oraz o zasądzenie od powódek na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które nadto wymagają dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Zachodzi bowiem wątpliwość:

1) Czy można przyjąć, że zakwalifikowanie powódek w lipcu i sierpniu 2021 r. do grupy 7 obowiązującego wówczas załącznika do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 2139) wywoływało w zakresie ustalenia treści ich stosunków pracy taki skutek, że od dnia 29 czerwca 2022 r. powodowało samoczynnie przyporządkowanie powódek do grupy 2 załącznika do tej ustawy w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1352), a przyporządkowanie to stało się jednym z elementów stosunku pracy powódek, którego zmiana wymagała dokonania wypowiedzenia lub porozumienia zmieniającego warunki pracy?

2) Co należy rozumieć przez pojęcie „kwalifikacje wymagane” w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 2139), a w szczególności, czy należy interpretować je wyłącznie w oparciu o przepisy aktów wykonawczych wydawanych na podstawie art. 50 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 997 z późn. zm.), co w omawianym stanie faktycznym, biorąc pod uwagę sporny okres, dotyczyłoby rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 lipca 2011 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami (Dz.U. Nr 151, poz. 896 z późn. zm.), czy też należy pojęcie: „kwalifikacji wymaganych” interpretować w ten sposób, że dotyczy ono kwalifikacji wymaganych od pracowników przez danego pracodawcę w związku z realnie powierzoną pracownikom i wykonywaną przez nich pracą określonego rodzaju?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódki wniosły o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz każdej z powódek kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686; 1 kwietnia 2025 r., II USK 197/24, Legalis nr 3207962). Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembrzusi, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367-505³⁹, Warszawa 2021, art. 398⁹; M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks

postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, LEX 2022, art. 398⁹).

Sąd Najwyższy stosownie do przepisu art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, powinna ona zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla którego rozwikłania dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurystyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw. Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia

2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721; 28 maja 2024 r., I CSK 2813/23, LEX nr 3721305; 28 stycznia 2025 r., III USK 155/24, LEX nr 3829521).

Przesłanka w postaci potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów występuje wtedy, gdy określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź gdy jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 424365; 9 października 2024 r., I USK 46/24, LEX nr 3778889; 28 maja 2025 r., I USK 243/24, LEX nr 387237).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383; 17 kwietnia 2024 r., III USK 9/24, LEX nr 3707191; 3 grudnia 2024 r., III USK 226/24, LEX nr 3801321). Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadnione tylko wtedy, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego, albo przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna (postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 grudnia 2023 r., I CSK 6060/22, LEX nr 3652029; 27 listopada 2024 r., I CSK 3747/23, LEX nr 3786921).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych przyczyn przedsądu. Problem w wykładni powołanych przez skarżącego przepisów został rozstrzygnięty w judykaturze. Analizy przepisów, o jakie wnosi skarżący, podjął się Sąd Najwyższy w wyroku z 23 kwietnia 2025 r. (I PSKP 3/25, LEX nr 3854865) dokonując

wieloaspektowej wykładni ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, która określa sposób ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody medyczne, zatrudnionych w podmiotach leczniczych, uwzględniający rodzaj wykonywanej pracy oraz sposób osiągania najniższego wynagrodzenia zasadniczego (art. 1 ustawy). Sąd Najwyższy zaopiniował, że celem tej ustawy - jak wynika z uzasadnienia rządowego projektu ustawy - nie było ustalenie warunków wynagradzania za pracę pracowników wykonujących zawody medyczne w taki sposób, aby tworzyć tzw. siatki płac, lecz ustalenie najniższych wynagrodzeń zasadniczych, a więc minimalnego poziomu, poniżej którego pracodawca nie może ustalić wynagrodzenia zasadniczego. Ustalenie dolnej granicy wysokości wynagrodzeń zasadniczych pracowników medycznych pozwolić miało na stopniowe likwidowanie sygnalizowanego przez organizacje pracobiorców zjawiska wprowadzania oszczędności w podmiotach leczniczych przez ograniczanie wysokości wynagrodzeń.

Wykładnia językowa, jak również *ratio legis* regulacji oraz przebieg prac legislacyjnych nie pozwalają na przyjęcie odmiennego zapatrywania. Stosownie do art. 3 ust. 1 znowelizowanej w 2021 r. ustawy - do dnia 1 lipca 2022 r. podmiot leczniczy miał obowiązek dokonać podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego pracownika wykonującego zawód medyczny do wysokości nie niższej niż najniższe wynagrodzenie zasadnicze w myśl ustawy. Od dnia 2 lipca 2022 r. wynagrodzenie zasadnicze pracownika wykonującego zawód medyczny oraz pracownika działalności podstawowej, innego niż pracownik wykonujący zawód medyczny, nie może być niższe niż najniższe wynagrodzenie zasadnicze ustalone w sposób określony w ust. 1 na dzień 1 lipca 2022 r. art. 3 ust. 4 omawianej ustawy. W ocenie Sądu Najwyższego przepis ten powinien być tak interpretowany, że nawet w przypadku formalnego określenia przez pracodawcę wynagrodzenia pielęgniarek w niższej wysokości, pracodawca był zobligowany do wypłacania wynagrodzenia w wysokości wynikającej z analizowanej ustawy.

Ustawa z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w

podmiotach leczniczych (Dz.U. z 2022 r., poz. 1352; dalej jako ustawa nowelizacyjna) weszła w życie 29 czerwca 2022 r. i ma zasadnicze znaczenie w analizowanej kwestii. Zwrócić należy uwagę, że ustawa ta weszła w życie następnego dnia po jej opublikowaniu. Zdaniem Sądu Najwyższego, brak *vacatio legis* wskazuje na cel tej ustawy natychmiastowego (z mocą od dnia 1 lipca 2022 r.) podwyższenia wynagrodzeń pracowników medycznych. Gdyby intencją ustawodawcy było pogorszenie warunków płacowych między innymi pielęgniarek, zastosowano by co najmniej trzymiesięczny okres *vacatio legis*, który umożliwiłby dokonanie przez pracodawców wypowiedzeń warunków pracy i płacy na niekorzyść pracowników. Ponieważ stosownie do art. 6 ustawy nowelizacyjnej ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, zdaniem Sądu Najwyższego, również determinuje to obowiązywanie załącznika do ustawy z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, który od dnia 1 lipca 2022 r. ustalił nowe współczynniki pracy oraz nowe grupy zawodowe według kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku.

W ocenie Sądu Najwyższego określenie wysokości najniższych wynagrodzeń zasadniczych oraz wzajemnych relacji pomiędzy wynagrodzeniami dla poszczególnych kategorii zawodowych pracowników medycznych nie wyłącza ogólnych przepisów prawa pracy normujących zasady ustalania wynagrodzenia za pracę, w tym zakłada możliwość różnicowania wysokości wynagrodzeń poszczególnych pracowników w zależności od posiadanego doświadczenia zawodowego, np. stażu pracy czy dodatkowych kwalifikacji. Nie ma przeszkód formalnych, aby pracownicy z niższym wykształceniem, ale z większym doświadczeniem zawodowym byli analogicznie wynagradzani jak osoby zaliczone do danej grupy.

Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku zwrócił również uwagę, że art. 65 ust. 4 Konstytucji RP stanowi, że minimalną wysokość wynagrodzenia za pracę lub sposób ustalania tej wysokości określa ustawa. Wykonaniem tej normy jest przede wszystkim ustawa z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. Nr 200, poz. 1679 z późn. zm.). Ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych

pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych stanowi *lex specialis* w stosunku do ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, jak również w stosunku do ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 966 z późn. zm.). Ustawa z dnia 8 czerwca 2017 r. o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych ustaliła wysokości najniższych wynagrodzeń w służbie zdrowia na wyższym poziomie niż ustawa o minimalnym wynagrodzeniu przede wszystkim z uwagi na wyższy poziom odpowiedzialności i kwalifikacji zawodowych determinowanych poziomem wykształcenia i doświadczenia zawodowego pracowników służby zdrowia. Poza funkcją tych przepisów zapewnienia odpowiedniej kadry medycznej przede wszystkim w szpitalach (uniknięcia emigracji zarobkowej wykształconych pracowników medycznych), perspektywicznym celem omawianych unormowań było także zachęcenie młodych ludzi do podejmowania kształcenia w zawodach medycznych i stopniowego zastępowania starszych pracowników, co możliwe było tylko przy zapewnieniu odpowiednio wysokich wynagrodzeń wykształconych pracowników.

Sąd Najwyższy uznał, że jeśli ustawodawca ze względów społecznych zdecydował się na ograniczenie swobody kształtowania wysokości wynagrodzenia w zawodach związanych ze służbą zdrowia, wówczas wykładnia prokonstytucyjna (wykładnia w zgodzie z Konstytucją nie może prowadzić do wyników *contra legem*) i funkcjonalna wymaga, aby limitowanie dolnego progu wynagrodzeń było jednoznaczne, łatwe do stosowania przez pracowników, pracodawców oraz finalnie przez sąd. Już z samego brzmienia ustawy osoba zainteresowana powinna ustalić, czy jej wynagrodzenie odpowiada najniższemu wynagradzaniu ustawowemu. W tym kontekście ustalanie dolnego limitu wynagrodzenia zasadniczego pielęgniarek nie mogło więc podlegać arbitralnej decyzji pracodawcy lub takiego ustalenia struktury organizacyjnej jednostki służby zdrowia, aby żadna pielęgniarka nie mogła się ubiegać o wynagrodzenie z wyższej grupy załącznika do analizowanej ustawy.

Sąd Najwyższy uznał, że niezależnie od możliwości różnicowania wynagrodzeń poszczególnych pracowników, zła sytuacja finansowa pracodawcy w służbie zdrowia (sygnalizowana na etapie postępowania kasacyjnego) nie może zwalniać go z powinności zapewnienia pracownikom wynagrodzenia na co najmniej minimalnym poziomie wynikającym z ustawy z dnia 26 maja 2022 r. o zmianie ustawy o sposobie ustalania najniższego wynagrodzenia zasadniczego niektórych pracowników zatrudnionych w podmiotach leczniczych, stąd też motywy, które kierowały pracodawcą ustalającemu wysokość wynagrodzenia poniżej minimalnego, ustawowego pułapu były prawnie indyferentne w aspekcie żądania pozwów. Można dodać, że Sąd ma decydujący wpływ na dobrane reguły kolizyjnej właściwej do rozpoznawanego zagadnienia (por. art. 190 ust. 1 Konstytucji), a zasady derogacyjne wyprowadzone przez sędziego dla danego przepisu nie mają charakteru norm abstrakcyjnych i generalnych (por. Z. Ziemiński, Problemy podstawowe prawoznawstwa, Warszawa 1980, s. 244).

Interpretacja spornych przepisów przyjęta przez Sąd Rejonowy i zaaprobowana następnie przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku odpowiada kierunkowi wykładni nadanych przez Sąd Najwyższy w cytowanym orzeczeniu z 23 kwietnia 2025 r., a skarżący nie przedstawił argumentów prawnych, które by w sposób przekonujący uzasadniały wątpliwości co do kierunku tej wykładni. Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadniony tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących owo zagadnienie. Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne czy potrzeba wykładni, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721; 28 stycznia 2025 r., III USK 155/24, LEX nr 3829521).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Zważając na wynik i rodzaj sprawy, w której wykładnia prawa mogła budzić istotne wątpliwości przed rozstrzygnięciem, Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż wystąpił wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c.

(J.K.)

[r.g.]